

Arrest

nr. 138 702 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 februari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan. Op 11 juni 2012 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.2 Op 26 juni 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan. Op 18 december 2012 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.3 Op 4 april 2013 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan. Op 11 september 2013 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Op 26 maart 2014, bij arrest met nummer 121 473, vernietigt de Raad laatstgenoemde beslissing.

1.4 Op 21 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 9 september 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04/04/2014 werd ingediend door:

Naam: N(...) M(...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een eerste aanvraag als familielid van een burger van de Unie op 22.02.2012, deze aanvraag werd geweigerd bij gebrek aan stavingsdocumenten op 11.06.2012. Op 26.06.2012 volgde een tweede aanvraag. Deze werd geweigerd op 18.12.2012 gezien de ontoereikende bewijzen wat betreft het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, alsook onvoldoende bestaansmiddelen van de Belg. Een derde aanvraag werd ingediend op 4.04.2013 en geweigerd op 11.09.2013. Tegen deze beslissing tekende betrokkene beroep aan, waarom de beslissing werd vernietigd op 26.03.2014. Er dient bij gevolg een nieuwe beslissing te worden genomen aangaande deze aanvraag (zie voor de concrete motiveringen, de achtereenvolgende beslissingen).

Overeenkomstig de opmerkingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, voor zover niet aan de middelenvereiste is voldaan overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, een behoeftenanalyse plaats te vinden.

Wat betreft de eigenlijke beschikbare bestaansmiddelen moet worden vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon een rustpensioen ontvangt twv 836.87 € (in december 2012, mogelijks intussen geïndexeerd). Verder ontvangt hij ook nog 10 € per maand wegens de mantelzorg voor zijn zus van de gemeente Zaventem en van haarzelf daarenboven 100 €. Wat betreft het inkomen uit de mantelzorg blijkt dat dit nog steeds ter beschikking is, waardoor het een bedrag is dat in aanmerking kan worden genomen. Wat betreft de persoonlijke giften van de zus, dient opgemerkt te worden dat het hier een momentopname betreft. Bij gebrek aan een engagement van de zus tegenover de Belgische referentiepersoon kan er evenmin van uitgegaan worden dat de 100 € (nog steeds) elke maand ter beschikking is. Bovendien dringt zich ude vraag op of dit wel als een 'inkomen' kan beschouwd worden. Het zou ook een soort 'onkostenvergoeding' kunnen zijn, gezien de zorg over een hulpbehoevende, het zich verplaatsen alleen al naar de zorgbehoevende, toch ook financiële kosten met zich meebrengt. Wat er ook van zij, ook met die extra 110€ ligt het beschikbare inkomen van de Belgische referent ver onder de middelenvereiste overeenkomstig art 40ter van de wet van 15.12.1980 nl. ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Om de behoeftenanalyse te kunnen doen werd betrokkene op 28.04.2014 een brief toegestuurd met de vraag toelichting te verschaffen over de vaste kosten van het gezin, daarop werd een jaarafrekening van de watermaatschappij voorgelegd, een voorschotfactuur van de maatschappij die voorziet in elektriciteit en gas, alsook een huurberekeningsfiche. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat niet alle

vaste kosten werden bewezen. Uit een rekeninguittreksel van 18.12.2012 blijkt dat de Belgische referentiepersoon een domiciliëring heeft ten gunste van 'Telenet NV', het bedrag werd echter doorgehaald. Over deze vaste kost werd alvast niets meegedeeld. Wat betreft de factuur van de watermaatschappij, dit betreft een jaarafrekening zonder vermelding van de maandelijkse of driemaandelijkse betalingen, waardoor niet kan worden ingeschat wat de eigenlijke maandelijkse kost is voor het water. De factuur van Eni, betreft enkel een voorschotfactuur, deze is niet vergezeld van een jaarafrekening, waardoor evenmin kan vastgesteld worden wat de ware gemiddelde maandelijkse kost is. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de Belgische referentiepersoon kennelijk zowel voor wat betreft de huur als elektriciteit en gas het 'sociaal tarief' geniet. Dit is uiteraard een vorm van sociale bijstand. Waardoor concreet bewezen is dat betrokkene eigenlijk onvoldoende in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn partner kan voorzien, zonder beroep te moeten doen op sociale bijstand.

Bij gebrek aan verblijf op basis van een andere rechtsgrond, is een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig art. 52, §4, 5° lid van het KB van 8.10.1981 van toepassing. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

"Door nog altijd geen antwoord te bieden op de voormelde argumenten uitdrukkelijk door verzoekende partij in het bij de aanvraag op 4 april 2013 bijgebrachte begeleidend motiveringsschrijven van 29 maart 2013 (stuk 2) - huidige procedure is nog steeds de uitloper van de op 4 april 2013 gedane aanvraag - naar voren gebracht / door niet uit te leggen waarom er geen rekening mee wordt gehouden en/of waarom de in het kader van de zogenaamde inkomstenvereiste in stuk 2 uitgeschreven argumentatie niet voldoende is en door in de bestreden beslissing op geen enkele manier te verwijzen naar de bijkomende informatie door verzoekende partij gegeven op 26 september 2013 (stuk 4) en op 21 oktober 2013 (stuk 5), schendt de verwerende partij de op haar rustende motiveringsplicht formeel - er wordt niet gemotiveerd - doch in elk geval materieel - de verwerende partij legt niet uit waarom het voorgelegde stuk 2 met de erin verwoorde argumentatie en bijgebrachte thans 13 thans genaamde bijlagen niet voldoende/afdoende zijn in het kader van de zogenaamde inkomstenvereiste - en schendt de bestreden beslissing derhalve het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van motivering en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Door geen antwoord te bieden op de voormelde argumenten uitdrukkelijk door verzoekende partij in het bij de aanvraag bijgebrachte begeleidend motiveringsschrijven van 29 maart 2013 (stuk 2) naar voren gebracht / door niet uit te leggen waarom er geen rekening mee wordt gehouden en/of waarom de in het kader van de zogenaamde inkomstenvereiste in stuk 2 uitgeschreven argumentatie niet voldoende is, handelt de verwerende partij bovendien onzorgvuldig en onredelijk en getuigt zij van een gebrek aan fair play zodat de bestreden beslissing tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de fair play schendt.

Dit alles geldt des te meer daar de door verzoekende partij n.a.v. het schrijven van de verwerende partij d.d. 28 april 2014 (stuk 10) bijgebrachte stukken (stuk 11.a., stuk 11.b. en stuk 11.c.) bevestigen - zoals reeds aangegeven in het motiveringsschrijven van 29 maart 2013 (stuk 2) - dat de kosten in hoofde van de Belgische partner van verzoekende partij (en verzoekende partij) heel miniem zijn.

*

Meteen is dan ook aangetoond dat de bestreden beslissing artikel 40 bis §1 en §2 2° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 50 §2 7° b) van het K.B. d.d. 08.10.1981 schendt.

Immers, voldoet verzoekende partij wel degelijk aan de vereiste te beschikken "...over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen...". Verzoekende partij verwijst naar en handhaaft desbetreffend haar argumentatie zoals verwoord in het motiveringsschrijven gedateerd 29 maart 2013

(stuk 2) dat verzoekende partij heeft bijgebracht / afgegeven n.a.v. het indienen van de aanvraag tot het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden op 4 april 2013 hierboven geciteerd onder "...Stabiele en toereikende bestaansmiddelen...".

Door de terechte argumentatie betreffende de vereiste van te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet in aanmerking te nemen en de overige voorwaarden (hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van Belg die verzoekende partij heeft begeleid / vervoegt en waarmee verzoekende partij een bewezen duurzame en stabiele relatie heeft, beschikken over voldoende en fatsoenlijke huisvesting, beschikken over de nodige ziekteverzekering, beiden ouder zijn dan 21 jaar,...) niet te betwisten - deze zijn ook ontegenzeggelijk vervuld - weigert de verwerende partij ten onrechte het gevraagde verblijf van meer dan drie maanden. De bestreden beslissing weigert derhalve ten onrechte aan verzoekende partij de afgifte van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie.

Verzoekende partij voegt hieraan het volgende toe.

Of de verwerende partij blijft vasthouden aan het gegeven dat de Belgische partner van verzoekende partij over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zou moeten beschikken, blijkt niet op duidelijke wijze uit de bestreden beslissing doch het lijkt er wel naar. In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij immers "...Wat er ook van zij, ook met die extra 100 € ligt het beschikbare inkomen van de Belgische referent ver onder de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 nl. ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast...". Dergelijke redenering van de verwerende partij strookt in elk geval niet met de wet en meer bepaald met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bepaalt immers enkel dat hij/zij die beschikt over voormelde 120% geacht wordt te voldoen aan de voorwaarde van te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, m.a.w. indien hij/zij over voormelde 120% beschikt, moet het verblijf van meer dan drie maanden worden toegekend (voor zo ver de andere voorwaarden vervuld zijn natuurlijk). De wet zegt echter geenszins dat hij/zij die niet over voormelde 120% beschikt, sowieso uitgesloten is van een verblijf van meer dan drie maanden. Het refereren door de verwerende partij naar de zogenaamde 120% als zijnde "...de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980..." (eigen onderstreping en accentuering) is dan ook manifest onjuist en druist in tegen hetgeen de wet en meer bepaald artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bepaalt. Desbetreffend kan trouwens worden verwezen naar het hierboven geciteerde en onder stuk 9 bijgebrachte arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 maart 2014 aangaande de verblijfsaanvraag van verzoekende partij heeft uitgesproken.

Eveneens is de overweging in de bestreden beslissing dat "...Wat betreft de persoonlijke giften van de zus, dient opgemerkt dat het hier een momentopname betreft. Bij gebrek aan een engagement van de zus tegenover de Belgische referentiepersoon kan er evenmin van uitgegaan worden dat de 100 € (nog steeds) elke maand ter beschikking is. Bovendien dringt zich ude vraag op of dit wel als een 'inkomen' kan beschouwd worden. Het zou een soort 'onkostenvergoeding' kunnen zijn, gezien de zorg over een hulpbehoevende, het zich verplaatsen alleen al naar de zorgbehoevende, toch ook financiële kosten met zich meebrengt. ..." in feite en in rechte niet juist. Ten eerste is het vreemd dat de verwerende partij - zonder hierover bijkomende stukken te hebben gevraagd aan verzoekende partij - zonder meer aanvaardt dat de 10 euro mantelzorg per maand wél nog ter beschikking is terwijl zowel het ter beschikking zijn op zich als de reden waarom in vraag wordt gesteld voor wat betreft de 100 euro die de Belgische partner van verzoekende partij krijgt van zijn zus mevrouw "...Ma(...) H(...) als bedanking omdat de heer M(...) H(...) mantelzorg geeft aan zijn zus Ma(...) H(...)..." (stuk 2) . Voor deze redenering van de verwerende partij is geen enkele verantwoording.

Een eenvoudig briefje of telefoontje had volstaan om bevestiging te krijgen dat de 100 euro als dank nog steeds een feit is. Dat dit inderdaad zo is, blijkt trouwens uit de onder stuk 12 bijgebrachte rekeninguittreksels; ook het nog steeds bestaan van de 10 euro mantelzorg per maand en het maandelijks pensioenbedrag worden door de onder stuk 12 bijgebrachte rekeninguittreksels aangetoond.

Dat de 100 euro nog steeds maandelijks door zus Ma(...) wordt gestort, bevestigt het bestaan van een wel degelijk reëel bestaand "...engagement van de zus tegenover de Belgische referentiepersoon...". Juridisch is zulks te kwalificeren als een natuurlijke verbintenis. (stuk 13)

Door de terechte argumentatie betreffende de vereiste van te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet in aanmerking te nemen en blijkbaar nog steeds uit te gaan van voormelde 120% dat de wet zou opleggen als middelenvereiste waarover de referentiepersoon moet beschikken om in aanmerking te komen voor toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden en de overige voorwaarden (hoedanigheid van echtgenoot van Belgische die verzoekende partij heeft begeleid / vervoegd, beschikken over voldoende en fatsoenlijke huisvesting, beschikken over de nodige ziekteverzekering, beiden ouder zijn dan 21 jaar) niet te betwisten - deze zijn ook ontegenzeggelijk vervuld - schendt de bestreden beslissing artikel 40 bis §1 en §2 2° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 50 §2 7° b) van het K.B. d.d. 08.10.1981 en handelt de verwerende partij bovendien onzorgvuldig en onredelijk en getuigt zij van een gebrek aan fair play en voldoet zij niet aan haar motiveringsplicht zoals hierboven uiteengezet. De bestreden beslissing schendt dan ook ook in dit opzicht het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van de fair play en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van motivering en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

*

Betreffende de zogenaamde behoeftenanalyse schrijft de verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende:

“...Om de behoeftenanalyse te kunnen doen werd betrokkene op 28.04.2014 een brief toegestuurd met de vraag toelichting te verschaffen over de vaste kosten van het gezin, daarop werd een jaarafrekening van de watermaatschappij voorgelegd, een voorschotfactuur van de maatschappij die voorziet in elektriciteit en gas, alsook een huurberekeningsfiche. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat niet alle vaste kosten werden bewezen. Uit een rekeninguittreksel van 18.12.2012 blijkt dat de Belgische referentiepersoon een domiciliëring heeft ten gunste van ‘Telenet N.V.’; het bedrag werd echter doorgehaald. Over deze vaste kost werd alvast niets meegedeeld.

Wat betreft de factuur van de watermaatschappij, dit betreft een jaarafrekening zonder vermelding van de maandelijkse of driemaandelijkse betalingen, waardoor niet kan worden ingeschat wat de eigenlijke maandelijkse kost is voor het water. De factuur van Eni, betreft enkel een voorschotfactuur, deze is niet vergezeld van een jaarafrekening, waardoor evenmin kan vastgesteld worden wat de ware gemiddelde maandelijkse kost is. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de Belgische referentiepersoon kennelijk zowel voor wat betreft de huur als elektriciteit en gas het ‘sociaal tarief’ geniet. Dit is uiteraard een vorm van sociale bijstand. Waardoor concreet bewezen is dat betrokkene eigenlijk onvoldoende in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn partner kan voorzien, zonder beroep te moeten doen op sociale bijstand...”.

Bedoelt de verwerende partij met bovenvermelde overwegingen dat zij de behoeftenanalyse niet heeft kunnen doen of wordt bedoeld dat de gedane behoeftenanalyse negatief uitvalt voor verzoekende partij en haar Belgische partner? Dit is niet duidelijk!

Wat het antwoord op bovenstaande vraag ook is, de verwerende partij heeft in elk geval hetgeen bepaald is in artikel 42 §1 en §3 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 niet naar behoren gerespecteerd.

Artikel 42 §1 en §3 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12. 1980 vereist uitdrukkelijk het volgende:
“(…)”. (eigen accentuering en onderlijning)

Indien de verwerende partij aldus van oordeel was dat de door verzoekende partij bijgebrachte stukken (stuk 11.a., stuk 11.b. en stuk 11.c.) n.a.v. haar schrijven d.d. 28 april 2014 (stuk 10) niet voldoende waren om over te gaan tot de vereiste door haar te doene individuele behoeftenanalyse, had een brief volstaan om bijkomende informatie aan verzoekende partij en haar Belgische partner op te vragen. Artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet voorziet zulks uitdrukkelijk.

De verwerende partij kan zich hierbij niet beroepen op de bewering dat zij ‘natuurlijk niet bezig kan blijven met het opvragen van informatie’. Indien het opvragen van bijkomende informatie noodzakelijk is voor het naar behoren uitvoeren van de individuele behoeftenanalyse dient de verwerende partij wel degelijk nogmaals informatie te vragen; bovendien is er in deze ook maar sprake van één zeer summier schrijven waarbij informatie is opgevraagd en niet al van verschillende vragen om informatie.

Het is werkelijk een brug te ver om te moeten vaststellen dat de verwerende partij suggereert dat verzoekende partij gevraagde informatie zou achterhouden; zij schrijft immers "...Uit een rekeninguittreksel van 18.12.2012 blijkt dat de Belgische referentiepersoon een domiciliëring heeft ten gunste van 'Telenet NV', het bedrag werd echter doorgehaald. Over deze vaste kost werd alvast niets meegedeeld...". Is een telenet-kost wel een echte vaste kost? De brief d.d. 28 april 2014 (stuk 10) verwijst enkel en alleen uitdrukkelijk naar bewijzen van huur, elektriciteit, gas en water en deze heeft verzoekende partij bijgebracht (stuk 11.a., stuk 11.b. en stuk 11.c.).

Ook slaat de verwerende partij de bal compleet mis alwaar zij de door verzoekende partij bijgebrachte stukken i.v.m. gas/elektriciteit (stuk 11.b.) en water (11.c.) bespreekt:

"...Wat betreft de factuur van de watermaatschappij, dit betreft een jaarafrekening zonder vermelding van de maandelijkse of driemaandelijke betalingen, waardoor niet kan worden ingeschat wat de eigenlijke maandelijkse kost is voor het water. De factuur van Eni, betreft enkel een voorschotfactuur, deze is niet vergezeld van een jaarafrekening, waardoor evenmin kan vastgesteld worden wat de ware gemiddelde maandelijkse kost is..."

Uit de bijgebrachte factuur van De Watergroep (stuk 11.c.) kan wel degelijk worden opgemaakt wat de eigenlijke maandelijkse kost is voor het water. De factuur betreft met name de "...Verbruiksperiode 17/05/2013 tot en met 12/05/2014..." - een volledig jaar dus - en vermeldt uitdrukkelijk dat voor de vermelde verbruiksperiode van derhalve het volledig jaar half mei 2013 t.e.m. half mei 2014 159,54 euro betaald moet worden. Aangezien er reeds 91,74 euro in de tussentijdse facturen is aangerekend, blijft er op het moment van de factuur nog 67,80 euro te betalen. Een heel eenvoudige rekenoefening, zijnde 159,54 euro : 12, leidt tot de maandelijkse kost voor water, zijnde 13,295 euro! Van de verwerende partij mag worden verwacht dat zij dergelijke eenvoudige rekenoefening kan maken en maakt.

De factuur van Eni - elektriciteit en aardgas - (stuk 11.b.) is inderdaad een voorschotfactuur voor de maand mei 2014. Iedere maand wordt dergelijke voorschotfactuur door Eni overgemaakt met daarop een maandelijkse kost voor elektriciteit en aardgas samen van 38,31 euro btw inclusief. Op moment van overmaking van de stukken n.a.v. het schrijven van de verwerende partij d.d. 28 april 2014 (stuk 10) had verzoekende partij de afrekening van het jaar nog niet bekomen aangezien het lopende jaar nog niet voorbij was. Echter, uit hetgeen als voorschot wordt aangerekend kan wel degelijk de gemiddelde werkelijke maandelijkse kost van elektriciteit en aardgas worden afgeleid aangezien - dit is een algemeen bekend gegeven en wordt gestaafd door de informatie van de website van Eni bijgebracht onder stuk 14 - de voorschotten berekend worden op basis van het verbruik van de voorbije periode inclusief kosten/seizoenseffecten. De Belgische partner van verzoekende partij de heer M(...) H(...) woont - dit blijkt uit de dossierstukken en wordt niet betwist door de verwerende partij - al jaren samen met verzoekende partij te (...); zowel locatie als gezinssamenstelling zijn al jaren hetzelfde zodat wel degelijk op basis van de door verzoekende partij bijgebrachte voorschotfactuur van Eni (stuk 11.b.) de kost voor elektriciteit en aardgas kan worden geëvalueerd en ook deze kosten zijn gering, m.n. 38,81 euro inclusief btw per maand voor elektriciteit en aardgas samen.

Dat verzoekende partij een geringe huur moet betalen en inderdaad een sociale woning huurt, is reeds aan de verwerende partij bekend minstens sedert het motiveringsschrijven gedateerd 29 maart 2013 (stuk 2); de huurprijs is inderdaad miniem, zijnde 219,10 euro d.d. 1 april 2013 (thans genaamde bijlage 10 bij stuk 2) en 229,77 euro vanaf januari 2014 (stuk 11.a.).

De vaste maandelijkse kosten zijn derhalve: 13,295 euro voor water, 38,81 euro voor elektriciteit en aardgas samen en 229,77 euro voor het huren van de woning, zijnde 281,875 euro per maand. Uitgaande van bestaansmiddelen t.b.v. ongeveer 1000 euro per maand (pensioen, mantelzorg en 100 euro van zus Ma(...) H(...)) - schiet er dan nog afgerond ongeveer 700 euro over om zich te kleden, te voeden en 'telenet' te betalen. Dit is ruim voldoende!

Tenslotte meent de verwerende partij te moeten stellen dat "...de Belgische referentiepersoon kennelijk zowel voor wat betreft de huur als elektriciteit en gas het 'sociaal tarief' geniet. Dit is uiteraard een vorm van sociale bijstand. Waardoor concreet bewezen is dat betrokkene eigenlijk onvoldoende in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn partner kan voorzien, zonder beroep te moeten doen op sociale bijstand...". Ook deze redenering gaat niet op! Verzoekende partij en haar Belgische partner de heer M(...) H(...) mag redelijkerwijze toch niet het slachtoffer worden van het feit dat de heer M(...) H(...) reeds jaren geleden - de huurovereenkomst dateert van 1 juni 1999 (thans genaamde bijlage 12 bij stuk 2) - een woning heeft kunnen huren van sociale huisvestingsmaatschappij Ons Dak. Wat het sociaal

tarief voor elektriciteit en gas betreft, is verzoekende partij en haar Belgische partner de heer M(...) H(...) formeel dat de heer M(...) H(...) hiertoe zelf geen enkel initiatief heeft genomen.

Alleszins is het huren van een sociale woning en het hebben van sociaal tarief van NV Eni voor elektriciteit en gas niet gelijk te stellen met het "...ten laste te vallen van de openbare overheden..." en dit is toch hetgeen conform de bewoordingen van artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in het kader van de door de verwerende partij vereiste te doene individuele behoeftenanalyse moet worden beoordeeld.

Dat de sedert jaren gehuurde sociale woning en het niet zelf gevraagde tarief voor gas en elektriciteit niet à charge van verzoekende partij en haar Belgische partner de heer M(...) H(...) in rekening mag worden gebracht, blijkt trouwens ook a contrario uit de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 waarin wordt bepaald dat "...2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;..."

De sedert jaren gehuurde sociale woning en het niet zelf gevraagde tarief voor gas en elektriciteit behoren niet tot de aanvullende bijstandsstelsels.

De verwerende partij had rekening moeten houden met het geheel van de elementen van het dossier, dit in casu gelet op de zeer specifieke concrete omstandigheden die uitvoerig zijn uiteengezet en gestaafd in het motiveringsschrijven gedateerd 29 maart 2013 (stuk 2) en in de aan de verwerende partij n.a.v. haar schrijven d.d. 28 april 2014 (stuk 10) overgemaakte stukken (stuk 11.a., stuk 11.b. en 11.c.): al ettelijke jaren samenwoont in België, al ettelijke jaren samen leven van bestaansmiddelen van de heer M(...) H(...) zonder ooit beroep te hebben gedaan op O.C.M.W., pensioenleeftijd van de heer M(...) H(...) waardoor redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat de heer M(...) H(...) nog uit werken gaat, zeer geringe kosten, in orde met ziekteverzekering,...dit doet de verwerende partij nog steeds niet!

Last but not least heeft de verwerende partij sowieso niet voldaan aan haar verplichting tot het naar behoren maken van een individuele behoeftenanalyse aangezien zij niet is overgegaan tot - zoals artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12. 1980 - voorschrijft "...op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden..."

Een individuele behoefteanalyse en rekening houden met alle concrete omstandigheden heeft de verwerende partij in deze dus nog steeds niet gemaakt / gedaan en al zeker niet naar behoren. Verzoekende partij heeft hierboven aangetoond dat de desbetreffende overwegingen door de verwerende partij gemaakt in de bestreden beslissing faliekant onjuist zijn zowel de iure als de facto.

Het is duidelijk dat in deze de verwerende partij niet nog steeds niet aan haar verplichtingen tot het rekening houden met het geheel van de elementen van het dossier én het maken op een behoorlijke manier van een individuele behoefteanalyse zoals vereist in artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet heeft voldaan.

De verwerende partij schendt aldus artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en zij handelt aldus onzorgvuldig en onredelijk en zij getuigt op deze manier van een gebrek aan fair play. Bovendien wordt ook in dit opzicht de op de verwerende partij rustende motiveringsplicht zoals hierboven uiteengezet geschonden."

2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

"Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd omtrent de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, doch tot het besluit kwam dat deze niet voldoen aan de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Vervolgens werd in de bestreden beslissing een behoeftenanalyse uitgevoerd a.d.h.v. de gegevens die verzoekende partij dienoemtrent verschaftte.

Verweerder wijst erop dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om enerzijds het maandelijks bedrag dat de referentiepersoon ontvangt van de gemeente Zaventem wegens mantelzorg

voor zijn zus te aanvaarden (mede gelet op het feit dat dit bedrag nog steeds ter beschikking is en wordt gestort door de gemeente Zaventem), doch anderzijds de nodige vragen te stellen bij het bedrag van 100 EUR dat de referentiepersoon maandelijks van zijn zus zou krijgen.

Dat er voor dit besluit van de gemachtigde geen verantwoording zou zijn, wordt tegengesproken door de terechte motieven in de bestreden beslissing, met name dat:

- het over een momentopname gaat,
- er - bij gebrek aan een engagement van de zus tegenover de Belgische referentiepersoon niet van uitgegaan kan worden dat deze 100 EUR nog steeds elke maand ter beschikking is,
- zich de vraag kan gesteld worden of dit wel een inkomen is, aangezien dit ook een soort van onkostenvergoeding zou kunnen zijn gezien de zorg over een hulpbehoevende en het zich verplaatsen naar deze laatste ook financiële kosten met zich meebrengen.

De bij het verzoekschrift gevoegde rekeninguittreksels waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon maandelijks nog 100 EUR krijgt van zijn zus waren niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken, die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Daarenboven merkte de gemachtigde terecht op dat het beschikbare inkomen – zelfs mocht de extra 110 EUR daarbij worden gevoegd - van de Belgische referentiepersoon ver onder de middelenvereiste overeenkomstig artikel 40ter Vreemdelingenwet ligt, zodat tot het uitvoeren van een behoeftenanalyse werd overgegaan.

Het betoog dat verzoekende partij voert omtrent het al dan niet verkrijgen van 100 EUR van zijn zus is dan ook niet relevant aangezien de inkomsten hoe dan ook onvoldoende toereikend zijn.

Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift voorts niet dat de gemachtigde bij schrijven van 28.4.2014 bijkomende stukken aangaande de vaste kosten opvroeg en dat zij ingevolge daarvan een jaarafrekening van de watermaatschappij voorlegde, een voorschotfactuur van de maatschappij die voorziet in elektriciteit en gas, alsook een huurberekeningsfiche.

Het betoog dat de gemachtigde na het schrijven van 28.4.2014 nogmaals bijkomende stukken had moeten opvragen, is werkelijk niet ernstig te noemen nu verzoekende partij ten genoegte van recht deze mogelijkheid werd verschaft.

Waar verzoekende partij voorts ingaat op de door haar voorgelegde stukken en de behoeftenanalyse die dienomtrent werd uitgevoerd, laat verweerder gelden dat deze kritiek uitsluitend betrekking heeft op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het determinerend motief de vaststelling is dat de referentiepersoon voor zowel wat betreft de huur als elektriciteit en gas het sociaal tarief geniet, hetgeen een vorm van subsidiering van de overheid vormt en dus sociale bijstand uitmaakt.

Hieruit volgt ontegensprekelijk dat de Belgische referentiepersoon dus kennelijk niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn behoeften en deze van verzoekende partij te voorzien om te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de Belgische Staat."

2.3 Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, en artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de gemachtigde met verwijzing naar het vernietigingsarrest van de Raad van 26 maart 2014 in de bestreden beslissing een behoefteanalyse heeft doorgevoerd. Van beide bepalingen voert de verzoekende partij de schending aan.

Voormeld artikel 40ter, tweede lid luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- (...).”

Voormeld artikel 42, § 1, tweede lid luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Er dient te worden vastgesteld dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op twee motieven. Het eerste motief is gesteund op het tweede lid van voormeld artikel 40ter en heeft betrekking op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het tweede motief – dat niet uitdrukkelijk de juridische grondslag vermeldt, maar verwijst naar voormeld vernietigingsarrest van de Raad – heeft betrekking op de behoefteanalyse, die voortvloeit uit voormeld artikel 42, § 1, tweede lid.

Algemeen stelt de verzoekende partij dat geen rekening gehouden werd met de bijkomende informatie die zij op 26 september 2013 en op 21 oktober 2013 gegeven heeft.

Met betrekking tot het motief aangaande de bestaansmiddelen, stelt de verzoekende partij dat de redenering van de gemachtigde niet strookt met de wet, daar uitgegaan wordt van een middelenvereiste, terwijl de wet geenszins zegt dat wie niet over de voormelde 120% beschikt, sowieso uitgesloten is van een verblijf. Daarnaast gaat zij in op de motivering aangaande de mantelzorg,

waarvan zij stelt dat deze in feite en in rechte niet juist is en dat er voor de redenering van de gemachtigde geen enkele verantwoording is.

De Raad wijst in de eerste plaats erop dat uit de bestreden beslissing inderdaad blijkt dat geen rekening werd gehouden met de bijkomende informatie die de verzoekende partij op 26 september 2013 en op 21 oktober 2013 heeft overgemaakt aan de gemachtigde. De gemachtigde gaat immers nog steeds uit van een rustpensioen ter waarde van “836.87 € (*in december 2012, mogelijks intussen geïndexeerd*)”, terwijl uit de voormelde bijkomende informatie blijkt dat de Belgische referentiepersoon vanaf augustus 2013 1119,81 euro zou ontvangen van de Rijksdienst voor Pensioenen, en dat op 23 september 2013 door deze Rijksdienst zelfs 1130,50 euro werd overgeschreven. De gemachtigde was bij het nemen van de bestreden beslissing op 21 augustus 2014 op de hoogte van deze informatie, zodat niet ingezien kan worden waarom nog steeds uitgegaan wordt van het lagere bedrag en terloops wordt gesteld “*mogelijk intussen geïndexeerd*”.

Ook kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat er geen verantwoording is voor de redenering van de gemachtigde aangaande de vergoeding die de Belgische referentiepersoon krijgt voor de aan zijn zus verleende mantelzorg. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de partner enerzijds 10 euro ontvangt van de gemeente Zaventem en anderzijds 100 euro van de betrokken zus zelf. De gemachtigde stelt dat “*het inkomen uit de mantelzorg*” nog steeds ter beschikking blijkt te zijn, waardoor het een bedrag is dat in aanmerking kan worden genomen. Verder meent hij, wat betreft de persoonlijke giften van de zus, dat het een momentopname betreft en dat er niet van uitgegaan kan worden, bij gebrek aan enig engagement van de zus, dat dit bedrag nog steeds elke maand ter beschikking staat. Vervolgens stelt de gemachtigde zich de vraag of dit wel een inkomen is, want dat het ook een soort “*onkostenvergoeding*” zou kunnen zijn, gezien de zorg voor een zorgbehoevende, het zich verplaatsen alleen al naar de zorgbehoevende, toch ook financiële kosten met zich meebrengt. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat het vreemd is dat de gemachtigde, zonder bijkomende stukken te hebben gevraagd, zonder meer aanvaardt dat de 10 euro wel nog ter beschikking staat en de 100 euro niet. Er dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier inderdaad niet blijkt op grond waarvan het bedrag van 10 euro niet in vraag gesteld wordt, en dat van 100 euro wel. De Raad wijst erop dat er zich aangaande de vergoeding van 10 euro geen recentere informatie in het administratief dossier bevindt dan met betrekking tot de vergoeding van 100 euro. Met betrekking tot de vergoeding van 10 euro blijkt uit een brief van de gemeente Zaventem van 17 september 2012 dat aan de Belgische referentiepersoon vanaf 1 oktober 2012 een gemeentelijke mantelzorgpremie wordt toegekend, voor zorg verleend aan zijn zus, en uit een rekeninguittreksel van 28 december 2012 blijkt dat op 27 december 2012 door het gemeentebestuur in dit kader 30 euro werd overgemaakt. Beide stukken werden voorgelegd in het kader van de aanvraag van 4 april 2013 (bijlage 19ter). In de bijkomende informatie van september en oktober 2013 wordt telkens melding gemaakt van deze mantelzorgpremie. Met betrekking tot de vergoeding van 100 euro wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van de aanvraag van 4 april 2013 (bijlage 19ter) rekeninguittreksels heeft toegevoegd waarop maandelijkse stortingen van 100 euro door de zus van de Belgische referentiepersoon voorkomen gedurende verschillende maanden, maar dat de verzoekende partij ook in de bijkomende informatie van september en oktober 2013 nog steeds melding maakt van deze vergoeding voor mantelzorg. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom met deze informatie geen rekening gehouden werd. Gelet op de informatie waarover de gemachtigde beschikte op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, is het dan ook kennelijk onredelijk om aan te nemen dat sprake is van een momentopname. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar rekeninguittreksels die zij bij haar verzoekschrift voegt, dient erop gewezen te worden dat deze niet voorlagen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing van 21 augustus 2014 – zoals de verwerende partij ook aangeeft in haar nota met opmerkingen –, zodat het de gemachtigde niet kan verweten worden met deze recentere uittreksels geen rekening te hebben gehouden. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing vervolgens gespeculeerd wordt over het feit of de door de zus betaalde vergoeding wel een inkomen dan wel een onkostenvergoeding zou zijn. De gemachtigde beperkt zich hier tot veronderstellingen over de kost van de zorg en van de verplaatsing, zonder dat dit gesteund is op objectieve elementen die blijken uit het administratief dossier. De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden in haar stelling dat er voor de redenering van de gemachtigde, waarbij zowel het ter beschikking zijn op zich als de reden waarom van de betrokken vergoeding in vraag gesteld wordt, geen enkele verantwoording is.

Ten slotte wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing blijkbaar nog steeds uitgaat van een middelenvereiste van 120% van het leefloon, terwijl artikel 40ter van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat hij/zij die beschikt over voormelde 120% geacht wordt te voldoen

aan de voorwaarde van te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en geenszins zegt dat hij/zij die niet beschikt over voormelde 120%, sowieso uitgesloten is van een verblijf. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad meermaals verwezen wordt naar *“de middelenvereiste”* overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en dat het motief aangaande de bestaansmiddelen als volgt beëindigd wordt: *“Wat er ook van zij, ook met die extra 110 € ligt het beschikbare inkomen van de Belgische referent ver onder de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 nl. ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast”*. Uit voormeld artikel 40ter blijkt echter dat slechts voorzien is in een vermoeden dat is voldaan aan de voorwaarde dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. In deze zin voert de verzoekende partij dan ook terecht een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aan. Minstens kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing niet op duidelijke wijze blijkt of de gemachtigde blijft vasthouden aan het gegeven dat de Belgische partner over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zou moeten beschikken.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het geenszins kennelijk onredelijk is om enerzijds het maandelijks bedrag dat de referentiepersoon ontvangt van de gemeente Zaventem wegens mantelzorg voor zijn zus te aanvaarden (mede gelet op het feit dat dit bedrag nog steeds ter beschikking is en wordt gestort door de gemeente Zaventem), doch anderzijds de nodige vragen te stellen bij het bedrag van 100 euro dat de referentiepersoon maandelijks van zijn zus zou krijgen. Zij stelt dat het feit dat er voor dit besluit van de gemachtigde geen verantwoording zou zijn, tegengesproken wordt door de terecht motieven van de beslissing, waarna zij deze opsomt. De Raad herhaalt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er met betrekking tot het door de gemeente Zaventem gestorte bedrag andere, recentere bewijzen voorliggen dan met betrekking tot het door de zus gestorte bedrag. Op de volgens de verwerende partij terecht motieven in de bestreden beslissing, werd hoger reeds ingegaan en uiteengezet waarom deze de vaststelling van de gemachtigde niet kunnen schragen. Ten slotte stelt de verwerende partij dat het betoog van de verzoekende partij omtrent het al dan niet verkrijgen van 100 euro niet relevant is, aangezien de inkomsten hoe dan ook onvoldoende toereikend zijn. Zij verwijst hierbij naar de motivering in de bestreden beslissing dat het beschikbare inkomen – zelfs mocht de extra 110 euro daarbij worden gevoegd – van de Belgische referentiepersoon ver onder de middelenvereiste overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet ligt, zodat tot het uitvoeren van een behoefteanalyse werd overgegaan. Wat dit betreft, wijst de Raad vooreerst op hetgeen hoger werd gesteld aangaande de *“middelenvereiste”*. Verder wijst de Raad erop dat het gegeven of de Belgische referentiepersoon nu wel of niet onder het in voormelde artikel 40ter vermelde bedrag zou vallen, de gemachtigde niet ontslaat van de verplichting om de door de verzoekende partij voorgelegde stukken aangaande het inkomen van de referentiepersoon op een correcte manier te beoordelen, te meer daar dit relevant is voor de vraag of een behoefteanalyse moet uitgevoerd worden en vervolgens bij het (indien nodig) daadwerkelijk uitvoeren van de behoefteanalyse. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de vergoeding van 100 euro niet relevant zou zijn.

Een schending van het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt met betrekking tot het eerste motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de uitgevoerde behoefteanalyse, het tweede motief waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, voert de verzoekende partij in de eerste plaats aan dat het werkelijk een brug te ver is om te moeten vaststellen dat de gemachtigde suggereert dat zij gevraagde informatie zou achterhouden, waarna zij verwijst naar hetgeen in de bestreden beslissing gesteld wordt met betrekking tot een domiciliëring ten gunste van *“Telenet NV”* die blijkt uit een rekeninguittreksel van 18 december 2012, waarvan het bedrag is doorgehaald en waarover vervolgens gesteld wordt dat over deze vaste kost niets is meegedeeld. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij zich afvraagt of een *“telenet-kost”* wel een vaste kost is en de Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat de gemachtigde in zijn schrijven slechts gevraagd heeft naar bewijzen van de vaste kosten, waarna zij slechts uitdrukkelijk huur, elektriciteit, gas en water heeft opgesomd, gevolgd door een beletselteken. Er dient te worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk is om slechts uitdrukkelijk naar bepaalde kosten te vragen, en vervolgens op basis van een rekeninguittreksel van 18 december 2012 te oordelen dat de verzoekende partij informatie over een bepaalde andere vaste kost niet meegedeeld zou hebben, zonder daarbij aan te geven waarom een domiciliëring ten gunste van

“Telenet NV” betrekking zou hebben op een behoefte waarin moet voorzien worden. De behoefteanalyse gaat overeenkomstig artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet immers slechts over het bepalen - op basis van hun eigen behoeften – welke bestaansmiddelen de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verder stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde de bal compleet mislaat alwaar hij de door de haar bijgebrachte stukken in verband met gas/elektriciteit en water bespreekt. Met betrekking tot het water heeft de verzoekende partij een jaarafrekening voorgelegd van De Watergroep, waaruit blijkt dat deze betrekking heeft op de periode van een jaar (17 mei 2013 tot en met 12 mei 2014), hoeveel voorschotten reeds betaald werden en welk bedrag nog bijbetaald moet worden. De gemachtigde houdt in de bestreden beslissing voor dat door middel van het voorgelegde stuk niet kan ingeschat worden wat de eigenlijke maandelijkse kost voor water is. De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat een heel eenvoudige rekenoefening, met name het delen van het totaalbedrag voor een jaar door 12, leidt tot de maandelijkse kost voor water. Dat uit het voorgelegde stuk deze kost niet zou kunnen afgeleid worden, is derhalve onjuist. Met betrekking tot de kost voor gas/elektriciteit erkent de verzoekende partij dat dit inderdaad een voorschotfactuur van mei 2014 betreft (daar zij de afrekening van het jaar nog niet bekomen had, gezien het lopende jaar nog niet voorbij was), maar wijst zij erop dat het een algemeen bekend gegeven is dat de voorschotten berekend worden op basis van het verbruik van de voorbije periode inclusief kosten/seizoenseffecten. Zij geeft aan dat zowel de locatie als de gezinssamenstelling al jaren hetzelfde zijn, zodat wel degelijk de kost voor elektriciteit en aardgas kan geëvalueerd worden op basis van de bijgebrachte voorschotfactuur. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de verzoekende partij en haar partner reeds jaren op hetzelfde adres wonen, en de gemachtigde kan niet voorhouden onwetend te zijn over de wijze waarop nutsbedrijven hun voorschotten berekenen. Het is dan ook kennelijk onredelijk in deze omstandigheden te oordelen dat niet kan vastgesteld worden wat de ware gemiddelde maandelijkse kost is.

Gelet op het bovenstaande dient een schending van de materiele motiveringsplicht met betrekking tot het onderdeel van de motivering aangaande de kosten van Telenet, water, gas en elektriciteit te worden aangenomen. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet inhoudelijk in op het betrokken onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing.

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat zij reeds sinds 1 juni 1999 een woning heeft kunnen huren van de sociale huisvestingsmaatschappij Ons Dak en is zij formeel dat zij zelf geen enkel initiatief heeft genomen om het sociaal tarief voor gas en elektriciteit te bekomen. Vervolgens benadrukt de verzoekende partij dat het huren van een sociale woning en het hebben van een sociaal tarief bij de NV Eni voor gas en elektriciteit niet gelijk te stellen is met *“ten laste (...) vallen van de openbare overheden”*, terwijl dit toch hetgeen is dat conform de bewoordingen van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet in het kader van de door de gemachtigde vereiste *“te doene”* individuele behoefteanalyse moet worden beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de Belgische referentiepersoon kennelijk zowel voor wat betreft de huur als elektriciteit en gas het 'sociaal tarief' geniet. Dit is uiteraard een vorm van sociale bijstand”*. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde op generlei wijze duidelijk maakt waarom het genieten van het sociaal tarief voor elektriciteit en gas – een tarief dat gehanteerd wordt door een commercieel nutsbedrijf, *in casu* de NV Eni – en het betalen van huur aan een sociale huisvestingsmaatschappij een vorm van sociale bijstand zou uitmaken, laat staan waarom dit *“uiteraard”* het geval is, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt. Bijgevolg kon de gemachtigde ook niet zonder meer stellen dat *“(d)aardoor concreet bewezen is dat betrokkene eigenlijk onvoldoende in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn partner kan voorzien, zonder beroep te moeten doen op sociale bijstand”*.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het determinerend motief de vaststelling is dat de referentiepersoon voor zowel *“wat betreft de huur”* als elektriciteit en gas het sociaal tarief geniet, hetgeen een vorm van *“subsidiering”* van de overheid vormt en dus sociale bijstand uitmaakt, en dat hieruit ontegensprekelijk volgt dat de Belgische referentiepersoon dus kennelijk niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn behoeften en die van verzoekende partij te voorzien om te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de Belgische staat. De Raad wijst erop dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het genieten van het sociaal tarief een vorm van subsidiëring van de overheid vormt en dus sociale bijstand uitmaakt. Zoals hoger reeds gesteld, wordt in de bestreden beslissing slechts gesteld dat dit *“uiteraard”* een vorm van sociale bijstand uitmaakt. In de mate dat de redenering van de verwerende partij al zou opgaan dat het

genieten van een sociaal tarief een vorm van subsidiëring van de overheid vormt en dat hieruit volgt dat dit sociale bijstand uitmaakt – hetgeen zij op generlei wijze staft –, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat het een *a posteriori* motivering betreft die niet vermag een onregelmatigheid in de motivering van de bestreden beslissing te herstellen.

Gelet op het bovenstaande voert de verzoekende partij dan ook terecht aan dat niet naar behoren de door artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet voorgeschreven individuele behoefteanalyse werd gemaakt. De gemachtigde heeft immers niet op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, daar de vaststellingen van de gemachtigde – zowel wat betreft de inkomsten als wat betreft de uitgaven – behept zijn met een schending van de materiële motiveringsplicht en de gemaakte behoefteanalyse, of eerder het gebrek daaraan, aldus niet kunnen schragen. Zodoende ligt ook een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet voor.

Een schending van het motiveringsbeginsel en artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet met betrekking tot het tweede motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt aannemelijk gemaakt.

2.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

2.5 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE